

19 Νοεμβρίου 2018

Ο 24χρονος Κύπριος φοιτητής που κουρεύει αφιλοκερδώς άστεγους στο Λονδίνο

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Συνεντεύξεις](#)

Η σύλληψη της ιδέας για να κάνει ό,τι κάνει σήμερα, ήρθε κατά τη διάρκεια συζήτησης που είχε με την κοπέλα του για τους άστεγους και την περιφρόνηση της οποίας τυγχάνουν από τους περαστικούς, οι οποίοι τους προσπερνούν λες και είναι αόρατοι.

Από τον ΜΑΡΙΟ ΑΔΑΜΟΥ

Στην εποχή της τεχνολογίας και της υπερκατανάλωσης, κάποια πράγματα έχουν χάσει την αξία τους. Όπως για παράδειγμα η προσφορά στον συνάνθρωπό μας. Στον πλησίον μας που το έχει ανάγκη. Άραγε πόσες φορές είδαμε στον δρόμο μας, στο εξωτερικό τουλάχιστον, γιατί στην Κύπρο ακόμη το φαινόμενο δεν έχει κάνει αισθητή την παρουσία του, έναν άστεγο και τον προσπεράσαμε, λες κι ήταν αόρατος; Ή, κι αν ακόμα γυρίσαμε προς το μέρος του, τον είδαμε μ' ένα κακομοίρικο ύφος κι αποχωρήσαμε;

Ο Πόλυς Κελεπέσις, 24 ετών, Κύπριος φοιτητής στο Λονδίνο, αποτελεί την εξαίρεση στον «κανόνα». Εδώ και λίγο καιρό, κάθε Σαββατοκύριακο, οργώνει τους δρόμους του Λονδίνου και κουρεύει άστεγους, κάνοντάς τους με μία τόσο απλή πράξη, έστω και για πολύ λίγο, χαρούμενους. Για το τι τον οδήγησε να το κάνει αυτό μιλά σήμερα στη «Σημερινή» της Κυριακής, στέλνοντας τα δικά του

μηνύματα αλληλεγγύης και ανθρωπιάς.

Συνήθως παίρνω θετική απάντηση, αλλά κάποιες φορές κάποια άτομα αρνούνται τη βοήθεια. Μερικοί, μάλιστα, με βρίζουνε κάποτε. Τους καταλαβαίνω μπορώ να πω, όμως.

Με ποιαν αφορμή βρίσκεσαι στο Λονδίνο;

Ο λόγος που βρίσκομαι στο Λονδίνο είναι η αγάπη μου για την κομμωτική. Αυτήν τη στιγμή σπουδάζω στο Vidal Sassoon academy of London κι ελπίζω να τα καταφέρω να πάρω το δίπλωμα κομμωτικής, που θα μου ανοίξει τον δρόμο για να κάνω αυτό που αγαπώ.

Αλήθεια, πώς αποφάσισες ν' ασχοληθείς με την κομμωτική, για την οποία μάλιστα μιλάς με τόση αγάπη;

Όταν ήμουν μικρός ήθελα να ασχοληθώ με αυτόν το τομέα λόγω του ότι μου αρέσει να δημιουργώ και να κάνω τους άλλους να νιώθουν το αίσθημα τού ν' αγαπάς τον εαυτό σου, έστω και μέσω μιας μικρής αλλαγής στο στυλ. Με τη βοήθεια της οικογένειάς μου πήρα την απόφαση να κάνω το όνειρό μου πραγματικότητα και τους χρωστάω ένα μεγάλο ευχαριστώ που είναι δίπλα μου και με στηρίζουν σε αυτό που θέλω να κάνω και να πετύχω.

Τι σε οδήγησε στο να κάνεις αυτό που κάνεις τα Σαββατοκύριακα, δηλαδή να κουρεύεις άστεγους;

Πριν από λίγο καιρό είχαμε μια συζήτηση με την κοπέλα μου για τους άστεγους. Δηλαδή, το πόσο άσχημο είναι να βλέπεις όλους αυτούς τους ανθρώπους στον δρόμο και οι περαστικοί να τους αγνοούν σαν να είναι αόρατοι και να μην υπάρχουν. Πάνω στη συζήτηση μου έδωσε την ιδέα να χρησιμοποιήσω τις γνώσεις μου στην κομμωτική κάνοντάς τους ένα, εντός εισαγωγικών, δώρο. Ξέρω ότι δεν είναι κάτι σπουδαίο, αλλά ο καθένας βοηθά όπως μπορεί. Κατ' εμέ και η πιο μικρή βοήθεια που μπορείς να δώσεις είναι μεγάλη για κάποιους.

Πώς νιώθεις κάθε φορά που κουρεύεις έναν άστεγο;

Όταν βλέπεις έναν άνθρωπο, ο οποίος δεν γνωρίζει αν θα έχει φαγητό σήμερα ή κάπου να κοιμηθεί, πράγματα που εμείς θεωρούμε δεδομένα, να σου λέει ευχαριστώ, με ένα πραγματικό χαμόγελο χαραγμένο στα χείλη του για κάτι τόσο απλό, τότε αρχίζεις να αντιλαμβάνεσαι πόσο τυχεροί είμαστε στη ζωή εμείς που έχουμε και φαγητό και μία στέγη να κοιμόμαστε τα βράδια και δεν χρειάζεται να περιπλανιόμαστε στον δρόμο και να κοιμόμαστε σε παγκάκια ή στο πεζοδρόμιο.

Μπορώ να πω πως μερικές φορές δάκρυσα από τη χαρά μου που έκανα κάποιον να νιώσει τόσο ωραία μέσα σε αυτά τα κακά πράγματα που του συμβαίνουν.

Πώς προσεγγίζεις τα άτομα που κουρεύεις και τι σου λένε; Μπορείς να μας περιγράψεις την πιο χαρακτηριστική συνομιλία που είχες με κάποιον άστεγο;

Βασικά παίρνω τον εξοπλισμό μου και αρχίζω περπάτημα με τις ώρες στους δρόμους του Λονδίνου. Όταν βλέπω κάποιον άστεγο, του λέω ότι είμαι φοιτητής κομμωτικής και αν θα ήθελε ένα κούρεμα και κάτι να φάει. Συνήθως παίρνω θετική απάντηση, αλλά κάποιες φορές κάποια άτομα αρνούνται τη βοήθεια. Μερικοί, μάλιστα, με βρίζουνε κάποτε. Τους καταλαβαίνω μπορώ να πω, όμως. Αναφορικά με την πιο χαρακτηριστική συνομιλία που είχα με κάποιον άστεγο, αυτή αφορά έναν άστεγο, ο οποίος μου διηγήθηκε πώς έχασε την οικογένειά του, το σπίτι του και τη δουλειά του, λόγω του ότι άρχισε τα ναρκωτικά. Αν και τα τελευταία τρία χρόνια είναι καθαρός, εντούτοις παραμένει άστεγος, χωρίς λεφτά, χωρίς κάποια βοήθεια και κυρίως χωρίς να μπορεί να επιστρέψει στην παλιά του ζωή.

Μερικές φορές δάκρυσα από τη χαρά μου που έκανα κάποιον να νιώσει τόσο ωραία μέσα σε αυτά τα κακά πράγματα που του συμβαίνουν.

Μπορεί κάποιος άλλος να σε βοηθήσει με κάποιον τρόπο σε αυτό που κάνεις τα Σαββατοκύριακα; Αν ναι, πώς;

Βεβαίως. Αν υπάρχει κάποιος/κάποια που σπουδάζει Λονδίνο και θέλει να συμμετέχει σε αυτό που κάνω, ευχαρίστως να μου στείλει ένα μήνυμα και, όσο πιο πολλά χέρια βοήθειας έχουμε, τόσο το καλύτερο. Μπορούν, ακόμη, να με ενημερώσουν πού μπορώ να βρω πιο πολλούς άστεγους και να προσφέρω τις υπηρεσίες μου.

Τι θα συμβούλευες τους νέους της ηλικίας σου, ειδικά όσους σπουδάζουν στο εξωτερικό και έρχονται αντιμέτωποι με τέτοια κοινωνικά θέματα;

Όταν μπορούν να βοηθήσουν, να το κάνουν χωρίς δεύτερη σκέψη, για τον λόγο ότι θα μπορούσαμε να ήμασταν εμείς στη θέση τους κι απλώς σταθήκαμε λίγο πιο τυχεροί στη ζωή. Ποτέ δεν ξέρεις τι σου επιφυλάσσει το μέλλον γι' αυτό δεν πρέπει να χάνουμε κάθε ευκαιρία που μας δίνεται να κάνουμε μια καλή πράξη ή να στηρίξουμε κάποιον που το έχει ανάγκη. Άλλωστε, η αλληλεγγύη και η αγάπη προς τους συνανθρώπους μας δεν έχουν ούτε χρώμα, ούτε θρησκεία, ούτε καταγωγή.

Σκέφτεσαι να μείνεις μόνιμα στο Λονδίνο ή θα επιστρέψεις στην Κύπρο;

Θα επιστρέψω στην Κύπρο για ένα μικρό χρονικό διάστημα και στη συνέχεια θα γυρίσω πάλι στο Λονδίνο για μερικά χρόνια, ελπίζοντας για ένα καλύτερο μέλλον.

*Η συνέντευξη δημοσιεύθηκε αρχικά στη Σημερινή της Κυριακής / 15 Απριλίου 2018

Πηγή: city.sigmalive.com